

ข่าวสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ

ศูนย์ราชการเฉลิมพระเกียรติ 80 พรรษา 5 ธันวาคม 2550 อาคารราชบุรีดิเรกฤทธิ์
เลขที่ 120 หมู่ 3 ถนนแจ้งวัฒนะ แขวงทุ่งสองห้อง เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร 10210
โทรศัพท์ 0-2141-7777 โทรสาร 0-2143-9525

www.constitutionalcourt.or.th

Line สำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ : @occ_th
E-mail : pr@constitutionalcourt.or.th

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๓ วรรคสอง บัญญัติว่า “รัฐสภา คณะรัฐมนตรี ศาล องค์การอิสระ และหน่วยงานของรัฐ ต้องปฏิบัติหน้าที่ให้เป็นไปตามรัฐธรรมนูญ กฎหมาย และหลักนิติธรรม เพื่อประโยชน์ส่วนรวมของประเทศชาติและความพหุสุขของประชาชนโดยรวม”

ข่าวที่ ๑/๒๕๖๙

วันพุธที่ ๒๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๙

วันนี้ ศาลรัฐธรรมนูญประชุมปรึกษาคดี จำนวน ๑๒ เรื่อง มีคดีที่สำคัญและเป็นที่สนใจ ดังนี้

(๑) ประธานวุฒิสภาส่งคำร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๐ วรรคสาม ประกอบมาตรา ๘๒ ว่า ความเป็นรัฐมนตรีของนายภูมิธรรม เวชยชัย รองนายกรัฐมนตรี และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม และพันตำรวจเอก ทวี สอดส่อง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม สิ้นสุดลงเฉพาะตัวตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๐ วรรคหนึ่ง (๔) ประกอบมาตรา ๑๖๐ (๔) และ (๕) หรือไม่ (เรื่องพิจารณาที่ ๘/๒๕๖๘)

สมาชิกวุฒิสภาเข้าชื่อเสนอคำร้องต่อประธานวุฒิสภา (ผู้ร้อง) โดยกล่าวอ้างว่า การที่ผู้ถูกร้องทั้งสองมีมติให้การกระทำความผิดทางอาญาอื่นเป็นคดีพิเศษ ตามพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. ๒๕๔๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๒) เป็นการแทรกแซงหรือครอบงำหน้าที่และอำนาจของคณะกรรมการการเลือกตั้ง โดยใช้กรมสอบสวนคดีพิเศษเป็นเครื่องมือแทรกแซงกระบวนการตรวจสอบการเลือกสมาชิกวุฒิสภา อันเป็นการก่อกวนกีดกัน กดดัน ข่มขู่ และครอบงำสมาชิกวุฒิสภาซึ่งเป็นฝ่ายนิติบัญญัติ ขัดต่อหลักการแบ่งแยกอำนาจและฝ่าฝืนหลักนิติธรรม จึงถือได้ว่าผู้ถูกร้องทั้งสองไม่มีความซื่อสัตย์สุจริตเป็นที่ประจักษ์และมีพฤติกรรมเป็นการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรฐานจริยธรรมอย่างร้ายแรง ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๖๐ (๔) และ (๕) เป็นเหตุให้ความเป็นรัฐมนตรีของผู้ถูกร้องทั้งสอง สิ้นสุดลงเฉพาะตัวตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๐ วรรคหนึ่ง (๔) ประกอบมาตรา ๑๖๐ (๔) และ (๕) หรือไม่

ผลการพิจารณา

กรณีผู้ถูกร้องที่หนึ่ง (นายภูมิธรรม เวชยชัย รองนายกรัฐมนตรี และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม)

ประเด็นว่าผู้ถูกร้องที่หนึ่งมีความซื่อสัตย์สุจริตเป็นที่ประจักษ์ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๖๐ (๔) หรือไม่

ศาลรัฐธรรมนูญประชุมปรึกษาหารือร่วมกันแล้วมีมติโดยเสียงข้างมาก (๘ ต่อ ๑) โดยตุลาการศาลรัฐธรรมนูญเสียงข้างมาก คือ นายนครินทร์ เมฆไตรรัตน์ นายอุดม สิทธิวิรัชธรรม นายวิรุฬห์ แสงเทียน นายณภดล เทพพิทักษ์ นายบรรจงศักดิ์ วงศ์ปราชญ์ นายอุดม รัฐอมฤต

นายสุเมธ รอยกุลเจริญ และนายสรารัฐ ทรงศิริไโล วินิจฉัยว่า ผู้ถูกร้องที่หนึ่งไม่สิ้นสุดลงเฉพาะตัวตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๐ วรรคหนึ่ง (๔) ประกอบมาตรา ๑๖๐ (๔)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญเสียงข้างน้อย จำนวน ๑ คน คือ นายจิรนิติ หะวานนท์ เห็นว่า ผู้ถูกร้องที่หนึ่งสิ้นสุดลงเฉพาะตัวตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๐ วรรคหนึ่ง (๔) ประกอบมาตรา ๑๖๐ (๔)

ประเด็นว่าผู้ถูกร้องที่หนึ่งมีพฤติกรรมอันเป็นการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรฐานทางจริยธรรมอย่างร้ายแรงตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๖๐ (๕) หรือไม่

ศาลรัฐธรรมนูญประชุมปรึกษาหารือร่วมกันแล้วมีมติโดยเสียงข้างมาก (๗ ต่อ ๒) โดยตุลาการศาลรัฐธรรมนูญเสียงข้างมาก คือ นายนครินทร์ เมฆไตรรัตน์ นายอุดม สิทธิวิรัชธรรม นายวิรุฬห์ แสงเทียน นายณภดล เทพพิทักษ์ นายบรรจงศักดิ์ วงศ์ปราชญ์ นายอุดม รัฐอมฤต และนายสุเมธ รอยกุลเจริญ วินิจฉัยว่า ผู้ถูกร้องที่หนึ่งไม่สิ้นสุดลงเฉพาะตัวตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๐ วรรคหนึ่ง (๔) ประกอบมาตรา ๑๖๐ (๕)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญเสียงข้างน้อย จำนวน ๒ คน คือ นายจิรนิติ หะวานนท์ และนายสรารัฐ ทรงศิริไโล เห็นว่า ผู้ถูกร้องที่หนึ่งสิ้นสุดลงเฉพาะตัวตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๐ วรรคหนึ่ง (๔) ประกอบมาตรา ๑๖๐ (๕)

กรณีผู้ถูกร้องที่สอง (พันตำรวจเอก ทวี สอดส่อง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม)

ประเด็นว่าผู้ถูกร้องที่สองมีความซื่อสัตย์สุจริตเป็นที่ประจักษ์ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๖๐ (๔) หรือไม่

ศาลรัฐธรรมนูญประชุมปรึกษาหารือร่วมกันแล้วมีมติโดยเสียงข้างมาก (๗ ต่อ ๒) โดยตุลาการศาลรัฐธรรมนูญเสียงข้างมาก คือ นายนครินทร์ เมฆไตรรัตน์ นายอุดม สิทธิวิรัชธรรม นายณภดล เทพพิทักษ์ นายบรรจงศักดิ์ วงศ์ปราชญ์ นายอุดม รัฐอมฤต นายสุเมธ รอยกุลเจริญ และนายสรารัฐ ทรงศิริไโล วินิจฉัยว่า ผู้ถูกร้องที่สองไม่สิ้นสุดลงเฉพาะตัวตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๐ วรรคหนึ่ง (๔) ประกอบมาตรา ๑๖๐ (๔)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญเสียงข้างน้อย จำนวน ๒ คน คือ นายวิรุฬห์ แสงเทียน และนายจิรนิติ หะวานนท์ เห็นว่า ผู้ถูกร้องที่สองสิ้นสุดลงเฉพาะตัวตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๐ วรรคหนึ่ง (๔) ประกอบมาตรา ๑๖๐ (๔)

ประเด็นว่าผู้ถูกร้องที่สองมีพฤติกรรมอันเป็นการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรฐานทางจริยธรรมอย่างร้ายแรงตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๖๐ (๕) หรือไม่

ศาลรัฐธรรมนูญประชุมปรึกษาหารือร่วมกันแล้วมีมติโดยเสียงข้างมาก (๕ ต่อ ๔) โดยตุลาการศาลรัฐธรรมนูญเสียงข้างมาก คือ นายนครินทร์ เมฆไตรรัตน์ นายอุดม สิทธิวิรัชธรรม นายณภดล เทพพิทักษ์ นายบรรจงศักดิ์ วงศ์ปราชญ์ และนายอุดม รัฐอมฤต วินิจฉัยว่า ผู้ถูกร้องที่สองไม่สิ้นสุดลงเฉพาะตัวตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๐ วรรคหนึ่ง (๔) ประกอบมาตรา ๑๖๐ (๕)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญเสียงข้างน้อย จำนวน ๔ คน คือ นายวิรุฬห์ แสงเทียน นายจิรนิติ หะวานนท์ นายสุเมธ รอยกุลเจริญ และนายสรวิช ทรงศิริโล เห็นว่า ผู้ถูกร้องทั้งสองสิ้นสุดลงเฉพาะตัวตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๐ วรรคหนึ่ง (๔) ประกอบมาตรา ๑๖๐ (๕)

ดังนั้น ความเป็นรัฐมนตรีของผู้ถูกร้องทั้งสองไม่สิ้นสุดลงเฉพาะตัวตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๐ วรรคหนึ่ง (๔) ประกอบมาตรา ๑๖๐ (๔) และ (๕) แต่อย่างไรก็ดี ความเป็นรัฐมนตรีของผู้ถูกร้องทั้งสองสิ้นสุดลงไปก่อนแล้วตามคำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญที่ ๑๗/๒๕๖๘ และรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๖๗ วรรคหนึ่ง (๑) ประกอบมาตรา ๑๗๐

ศาลรัฐธรรมนูญอนุญาตให้คู่กรณีคัดถ่ายสำเนาคำวินิจฉัยได้เมื่อพ้นกำหนด ๑๕ วัน นับแต่วันอ่านคำวินิจฉัย

(๒) พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภคน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง เฉพาะในส่วนที่บัญญัติว่า “ให้ศาลมีอำนาจสั่งให้ผู้ประกอบธุรกิจจ่ายค่าเสียหายเพื่อการลงโทษเพิ่มขึ้นจากจำนวนค่าเสียหายที่แท้จริงที่ศาลกำหนดได้ตามที่เห็นสมควร” ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่งและวรรคสาม และมาตรา ๓๗ วรรคหนึ่ง หรือไม่ (เรื่องพิจารณาที่ ๒๑/๒๕๖๘)

ศาลแพ่งกรุงเทพใต้ส่งคำโต้แย้งของจำเลย (บริษัท ควอลิตี้เฮ้าส์ จำกัด (มหาชน)) ในคดีหมายเลขดำที่ ผบ ๑๕๖ - ๒๘๐/๒๕๖๒ คดีหมายเลขแดงที่ ผบ ๘๒๒ - ๙๔๖/๒๕๖๒ เพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ว่า พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔๒ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่งและวรรคสาม และมาตรา ๓๗ หรือไม่

ผลการพิจารณา

ศาลรัฐธรรมนูญมีมติเป็นเอกฉันท์ วินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง เฉพาะในส่วนที่บัญญัติว่า “ให้ศาลมีอำนาจสั่งให้ผู้ประกอบธุรกิจจ่ายค่าเสียหายเพื่อการลงโทษเพิ่มขึ้นจากจำนวนค่าเสียหายที่แท้จริงที่ศาลกำหนดได้ตามที่เห็นสมควร” ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่งและวรรคสาม และมาตรา ๓๗ วรรคหนึ่ง

(๓) นายชาติรี อรรถนันทน์ (ผู้ร้อง) ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ (เรื่องพิจารณาที่ ต. ๑๑๒/๒๕๖๘)

นายชาติรี อรรถนันทน์ (ผู้ร้อง) กล่าวอ้างว่า การที่วุฒิสภา (ผู้ถูกร้อง) ไม่ให้ความเห็นชอบผู้ร้องให้ดำรงตำแหน่งตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ (แทนตำแหน่งที่ว่าง) ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๘ วรรคหนึ่ง (๕) โดยไม่ให้เหตุผลประกอบการไม่ให้ความเห็นชอบตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๑๒ วรรคแรก เป็นการกระทำที่ขัดต่อหลักนิติธรรม ละเมิดสิทธิในเกียรติยศและ

ชื่อเสียง สิทธิการลงสมัครเข้าดำรงตำแหน่งของรัฐ เสรีภาพในการประกอบอาชีพ และการมีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศ เป็นการกระทำที่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ วรรคสอง มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง มาตรา ๓๒ วรรคหนึ่ง มาตรา ๔๐ วรรคหนึ่ง มาตรา ๕๓ และมาตรา ๒๕๗ (๓)

ผลการพิจารณา

นายสราวุธ ทรงศิวิไล ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ แกลงขอถอนตัวจากการพิจารณาคดี เนื่องจากเป็นผู้ได้รับความเห็นชอบให้ดำรงตำแหน่งตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ (แทนตำแหน่งที่ว่าง) ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๘ วรรคหนึ่ง (๕) ที่ประชุมคณะตุลาการศาลรัฐธรรมนูญมีมติโดยเสียงข้างมาก (๖ ต่อ ๒) อนุญาตให้ถอนตัวตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๓๔ อนึ่ง ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญเสียงข้างน้อย จำนวน ๒ คน คือ นายจิรนิติ หะวานนท์ และนายณภดล เทพพิทักษ์

ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาโดยการอภิปรายแล้วเห็นว่า การดำเนินการของผู้ถูกร้องในการให้ความเห็นชอบบุคคลเพื่อดำรงตำแหน่งตุลาการศาลรัฐธรรมนูญเป็นหน้าที่และอำนาจตามที่รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๐๔ บัญญัติไว้ หากผู้ร้องเห็นว่ากระบวนการให้ความเห็นชอบของสมาชิกวุฒิสภาเป็นการใช้อำนาจขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญหรือกฎหมาย ผู้ร้องอาจใช้สิทธิทางศาลอื่นได้ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคสาม หรือยื่นคำกล่าวหาต่อคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๓๔ วรรคหนึ่ง (๑) จึงเป็นกรณีที่รัฐธรรมนูญหรือกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญได้กำหนดกระบวนการร้องหรือผู้มีสิทธิขอให้ศาลพิจารณาวินิจฉัยไว้เป็นการเฉพาะแล้วตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๗ (๒) ซึ่งมาตรา ๔๖ วรรคสาม บัญญัติให้ศาลรัฐธรรมนูญสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณา ดังนั้น ผู้ร้องไม่อาจยื่นคำร้องดังกล่าวตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓

ศาลรัฐธรรมนูญมีมติเป็นเอกฉันท์มีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย

(๔) นายสมคิด มะธิปะโน และคณะ (ผู้ร้อง) ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ (เรื่องพิจารณาที่ ต. ๑๑๓/๒๕๖๘)

ผู้ร้องทั้งเก้ากล่าวอ้างว่า คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (ผู้ถูกร้องที่ ๑) ใช้อำนาจหน้าที่ได้สวนและชี้มูลความผิดทางอาญาต่อผู้ร้องที่ ๑ และผู้ร้องที่ ๒ เกี่ยวข้องกับการทุจริตสอบแข่งขันบรรจุบุคคลเป็นพนักงานส่วนตำบลในจังหวัดมหาสารคาม การฟ้องคดีของพนักงานอัยการ สำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายคดีปราบปรามการทุจริต ๑ ภาค ๔ (ผู้ถูกร้องที่ ๒) โดยไม่ปรากฏได้รับมอบหมายจากอัยการสูงสุด การพิจารณาคดีของศาลฎีกา (ผู้ถูกร้องที่ ๓) ที่มีคำสั่งไม่อนุญาตให้ฎีกา ไม่รับฎีกา และไม่อนุญาตให้ปล่อยตัวชั่วคราว เป็นการใช้อำนาจหน้าที่โดยมิชอบด้วยกฎหมาย เป็นการกระทำที่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ วรรคสอง มาตรา ๒๗ วรรคสาม มาตรา ๒๙ วรรคสอง วรรคสาม และวรรคห้า มาตรา ๑๘๘ มาตรา ๒๓๔ วรรคหนึ่ง (๒) และมาตรา ๒๓๕ วรรคหนึ่ง (๒) และพระราชบัญญัติประกอบ

รัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๙๘ วรรคหนึ่ง ชัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่ง

ผลการพิจารณา

ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาโดยการอภิปรายแล้วเห็นว่า ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบปรากฏว่า แม้ผู้ร้องทั้งเก้ายื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินและผู้ตรวจการแผ่นดินไม่ยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด ทำให้ผู้ร้องมีสิทธิยื่นคำร้องโดยตรงต่อศาลรัฐธรรมนูญก็ตาม เมื่อข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบปรากฏว่า คดีของผู้ร้องทั้งเก้า ทั้ง ๑๙ คดี บางคดีผู้ถูกร้องที่ ๓ มีคำสั่งไม่อนุญาตให้ฎีกาและไม่รับฎีกา และบางคดีผู้ถูกร้องที่ ๓ มีคำสั่งให้รับฎีกา รวมทั้งยังมีบางคดีที่อยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลชั้นต้น กรณีเป็นเรื่องที่อยู่ระหว่างการพิจารณาพิพากษาคดีของศาลอื่นหรือเรื่องที่ศาลอื่นมีคำพิพากษาหรือคำสั่งถึงที่สุดแล้วตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๗ (๔) ซึ่งมาตรา ๔๖ วรรคสาม บัญญัติให้ศาลรัฐธรรมนูญสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณา ดังนั้น ผู้ร้องไม่อาจยื่นคำร้องดังกล่าวตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓

ส่วนกรณีที่ผู้ร้องทั้งเก้ากล่าวอ้างว่า พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๙๘ วรรคหนึ่ง ชัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่ง เป็นการขอให้ตรวจสอบความชอบด้วยรัฐธรรมนูญของกฎหมาย รัฐธรรมนูญบัญญัติให้สิทธิไว้เป็นการเฉพาะแล้ว ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ และมาตรา ๒๓๑ (๑) กรณีไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๘ ประกอบมาตรา ๔๗ (๒) ซึ่งมาตรา ๔๖ วรรคสาม บัญญัติให้ศาลรัฐธรรมนูญสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณา ดังนั้น ผู้ร้องไม่อาจยื่นคำร้องดังกล่าวตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓

ศาลรัฐธรรมนูญมีมติเป็นเอกฉันท์มีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย

(๕) คำร้องคัดค้านคำสั่งศาลรัฐธรรมนูญที่ ๘๕/๒๕๖๘ (เรื่องพิจารณาที่ ต. ๑๑๔/๒๕๖๘)
(คำร้องต่อเนื่อง เรื่องพิจารณาที่ ต. ๗๔/๒๕๖๘)

พันตำรวจตรี ยุพล โชติการ (ผู้ร้อง) คัดค้านคำสั่งศาลรัฐธรรมนูญที่ ๘๕/๒๕๖๘ ลงวันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๖๘ ที่สั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย กล่าวอ้างว่า กระบวนพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญและคำวินิจฉัยของผู้ตรวจการแผ่นดินมีความผิดพลาดและคลาดเคลื่อน เนื่องจากผู้ร้องถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพจากการกระทำของศาลอุทธรณ์ภาค ๓ (ผู้ถูกร้องที่ ๑) และศาลจังหวัดอุบลราชธานี (ผู้ถูกร้องที่ ๒) ซึ่งเป็นศาลยุติธรรม ไม่ใช่หน่วยงานของรัฐ เจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือหน่วยงานซึ่งใช้อำนาจรัฐ ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญทบทวนคำสั่งศาลรัฐธรรมนูญและรับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย และกล่าวอ้างว่า พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๗ (๔) ชัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๑๒ และมาตรา ๒๑๓

ผลการพิจารณา

ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาโดยการอภิปรายแล้วเห็นว่า ข้อเท็จจริงตามคำร้องต่อเนื่องและเอกสารประกอบมีลักษณะเป็นการขออุทธรณ์คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ ซึ่งรัฐธรรมนูญและพระราชบัญญัติ

ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ ไม่มีบทบัญญัติให้บุคคลมีสิทธิอุทธรณ์คำวินิจฉัยหรือคำสั่งของศาลรัฐธรรมนูญ ผู้ร้องไม่อาจอุทธรณ์คำสั่งของศาลรัฐธรรมนูญดังกล่าวได้ กรณีไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ดังนั้น ผู้ร้องไม่อาจยื่นคำร้องดังกล่าวตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓

สำหรับกรณีที่ผู้ร้องกล่าวอ้างว่า พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๗ (๔) ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๑๒ และมาตรา ๒๑๓ นั้น ไม่ปรากฏว่าผู้ร้องยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินในกรณีดังกล่าวเสียก่อน กรณีไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง ดังนั้น ผู้ร้องไม่อาจยื่นคำร้องดังกล่าวตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓

ศาลรัฐธรรมนูญมีมติเป็นเอกฉันท์มีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย

(๖) นายภิญญ บัญเรือง (ผู้ร้อง) ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ (เรื่องพิจารณาที่ ต. ๑๑๕/๒๕๖๘)

ผู้ร้องกล่าวอ้างว่า การกระทำของคณะกรรมการการเลือกตั้ง (ผู้ถูกร้องที่ ๑) และเลขาธิการคณะกรรมการการเลือกตั้ง (ผู้ถูกร้องที่ ๒) จัดการเลือกสมาชิกวุฒิสภาไม่เป็นการลงคะแนนโดยลับ ไม่เที่ยงธรรม ละเมิดสิทธิและเสรีภาพของผู้ร้อง ผู้สมัคร หรือผู้รับเลือกชุดเดิม ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒ มาตรา ๓ มาตรา ๔ มาตรา ๕ และมาตรา ๒๖ และไม่ชอบด้วยพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการได้มาซึ่งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๓๓ ผู้ร้องยื่นฟ้องผู้ถูกร้องทั้งสองต่อศาลปกครองกลาง ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษาแล้ว และผู้ร้องขอให้ศาลปกครองพิจารณาคดีใหม่ ศาลปกครองกลางมีคำสั่งไม่รับคำร้อง ผู้ร้องอุทธรณ์ คดีอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลปกครองสูงสุด ผู้ร้องเห็นว่าศาลปกครองยังมิได้มีการวินิจฉัยชี้ขาดในเนื้อหาคดี และคำร้องฉบับนี้ไม่เป็นกรณีเดียวกันกับคำร้องเดิม เนื่องจากศาลรัฐธรรมนูญยังไม่ได้พิจารณาวินิจฉัยประเด็นการลงคะแนนเลือกสมาชิกวุฒิสภาว่าไม่เป็นการลงคะแนนโดยลับ

ผลการพิจารณา

ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาโดยการอภิปรายแล้วเห็นว่า ข้อเท็จจริงตามคำร้อง คำร้องเพิ่มเติม และเอกสารประกอบปรากฏว่า การกระทำของผู้ถูกร้องทั้งสองเป็นการใช้อำนาจตามกฎหมาย หากผู้ร้องเห็นว่าเป็นการละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพ ผู้ร้องอาจใช้สิทธิทางศาลอื่นได้ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคสาม

ส่วนกรณีขอให้ศาลรัฐธรรมนูญสั่งให้การเลือกสมาชิกวุฒิสภาไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญนั้น รัฐธรรมนูญหรือกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญได้กำหนดกระบวนการร้องหรือผู้มีสิทธิขอให้ศาลพิจารณาวินิจฉัยไว้เป็นการเฉพาะแล้วตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๗ (๒) ซึ่งมาตรา ๔๖ วรรคสาม บัญญัติให้ศาลรัฐธรรมนูญสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณา ดังนั้น ผู้ร้องไม่อาจยื่นคำร้องดังกล่าวตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓

สำหรับกรณีที่ผู้ร้องกล่าวอ้างว่าผู้ร้องยื่นฟ้องผู้ถูกร้องทั้งสองต่อศาลปกครองกลาง ซึ่งศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษาแล้ว และผู้ร้องขอให้ศาลปกครองพิจารณาคดีใหม่ ศาลปกครองกลางมี

คำสั่งไม่รับคำร้อง ผู้ร้องอุทธรณ์ คดีอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลปกครองสูงสุด เห็นว่า เป็นเรื่องที่อยู่ในระหว่างการพิจารณาพิพากษาคดีของศาลอื่น หรือเรื่องที่ศาลอื่นมีคำพิพากษาหรือคำสั่งถึงที่สุดแล้วไม่ว่าจะได้พิจารณาเนื้อหาคดีหรือไม่ก็ตาม ทั้งนี้ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๗ (๔) ซึ่งมาตรา ๔๖ วรรคสาม บัญญัติให้ศาลรัฐธรรมนูญสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณา ดังนั้น ผู้ร้องไม่อาจยื่นคำร้องดังกล่าวตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓

ส่วนที่ผู้ร้องกล่าวอ้างว่า คำร้องฉบับนี้ไม่เป็นกรณีเดียวกันกับคำร้องเดิม เนื่องจากศาลรัฐธรรมนูญยังไม่ได้พิจารณาวินิจฉัยประเด็นการลงคะแนนเลือกสมาชิกวุฒิสภาว่าไม่เป็นการลงคะแนนโดยลับ เห็นว่า คำร้องที่ศาลรัฐธรรมนูญจะพิจารณาวินิจฉัยได้ต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ เมื่อผู้ร้องเคยยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญ และศาลรัฐธรรมนูญมีคำสั่งที่ ๖๒/๒๕๖๗ ลงวันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๖๗ และคำสั่งที่ ๙๔/๒๕๖๘ ลงวันที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๖๘ ไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ซึ่งคำร้องนี้มีลักษณะเดียวกันกับคำร้องเดิม จึงเป็นคำร้องที่ไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัย กรณีไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ประกอบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๖ วรรคสาม ดังนั้น ผู้ร้องไม่อาจยื่นคำร้องดังกล่าวตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓

ศาลรัฐธรรมนูญมีมติเป็นเอกฉันท์มีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย

(๗) พันตำรวจตรี ยุพล โชติการ (ผู้ร้อง) ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ (เรื่องพิจารณาที่ ต. ๑๑๖/๒๕๖๘)

ผู้ร้องกล่าวอ้างว่า การที่ผู้ถูกร้องยื่นฟ้องผู้ร้องเป็นจำเลยต่อศาลจังหวัดอุบลราชธานี โดยไม่มีอำนาจฟ้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๒๐ เป็นการละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพของผู้ร้อง ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๗ และมาตรา ๒๙ และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๗ (๔) ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๙ มาตรา ๒๑๐ มาตรา ๒๑๒ และมาตรา ๒๑๓

ผลการพิจารณา

ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาโดยอภิปรายแล้วเห็นว่า ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบ แม้ผู้ร้องยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินและผู้ตรวจการแผ่นดินแจ้งผลการพิจารณาให้ยุติเรื่อง ทำให้ผู้ร้องมีสิทธิยื่นคำร้องโดยตรงต่อศาลรัฐธรรมนูญก็ตาม เมื่อข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบปรากฏว่า คดีของผู้ร้องอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกา กรณีเป็นเรื่องที่อยู่ระหว่างการพิจารณาพิพากษาคดีของศาลอื่น ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๗ (๔) ซึ่งมาตรา ๔๖ วรรคสาม บัญญัติให้ศาลรัฐธรรมนูญสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณา ดังนั้น ผู้ร้องไม่อาจยื่นคำร้องดังกล่าวตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓

ส่วนกรณีที่ผู้ร้องกล่าวอ้างว่าพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๗ (๔) ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๗

มาตรา ๒๙ มาตรา ๒๑๐ มาตรา ๒๑๒ และมาตรา ๒๑๓ นั้น เมื่อข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบไม่ปรากฏว่าผู้ร้องยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินในกรณีดังกล่าวเสียก่อน กรณีไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง ดังนั้น ผู้ร้องไม่อาจยื่นคำร้องดังกล่าวตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓

ศาลรัฐธรรมนูญมีมติเป็นเอกฉันท์มีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย

(๘) บริษัท แหลมดบัง อินเตอร์เนชั่นแนล เทอร์มินอล จำกัด (ผู้ร้อง) ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ (เรื่องพิจารณาที่ ต. ๑๑๗/๒๕๖๘)

ผู้ร้องกล่าวอ้างว่า การที่เทศบาลนครแหลมฉบัง (ผู้ถูกร้อง) ไม่คืนเงินภาษีโรงเรือนและที่ดิน ประจำปี พ.ศ. ๒๕๕๙ - ๒๕๕๙ ประจำปี พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๑ และประจำปี พ.ศ. ๒๕๖๒ โดยอ้างว่าการประเมินภาษีประจำปีดังกล่าวชอบด้วยพระราชบัญญัติการทำเรือแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๕๔ มาตรา ๑๗ ตอนท้าย เนื่องจากเป็นอาคารและที่ดินที่ให้เช่าของการทำเรือแห่งประเทศไทย (กทพ.) ซึ่งไม่ได้รับการยกเว้นจากการเสียภาษีโรงเรือนและที่ดิน เป็นการกระทำที่ไม่ถูกต้องและไม่เป็นธรรม ละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพของผู้ร้อง และการกระทำดังกล่าวเป็นผลมาจากบทบัญญัติพระราชบัญญัติการทำเรือแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๕๔ มาตรา ๑๗ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ มาตรา ๒๗ และมาตรา ๗๗

ผลการพิจารณา

ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาโดยการอธิบายแล้วเห็นว่า กรณีที่ผู้ร้องกล่าวอ้างว่าผู้ถูกร้องไม่คืนเงินภาษีโรงเรือนและที่ดิน ประจำปี พ.ศ. ๒๕๕๙ - ๒๕๕๙ และประจำปี พ.ศ. ๒๕๖๒ พร้อมดอกเบี้ย เมื่อข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบปรากฏว่า ผู้ร้องเป็นโจทก์ยื่นฟ้องผู้ถูกร้องเป็นจำเลยต่อศาลยุติธรรม ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิพากษายกฟ้องตามคำพิพากษาที่ ๑๒๔๒/๒๕๖๒ และคำพิพากษาที่ ๒๘๖/๒๕๖๓ โจทก์ฎีกาและอนุญาตฎีกา ศาลฎีกามีคำพิพากษาที่ ครพ.ภษ.๖๓๑๖/๒๕๖๓ และคำพิพากษาที่ ครพ.ภษ.๑๐๐๐/๒๕๖๔ ว่า กทพ. ไม่ได้รับการยกเว้นจากการเสียภาษีโรงเรือนและที่ดิน อันเป็นทรัพย์สินที่ให้เช่าตามพระราชบัญญัติการทำเรือแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๕๔ มาตรา ๑๗ ตอนท้าย จึงมีคำสั่งไม่อนุญาตให้โจทก์ฎีกา ยกคำร้องและไม่รับฎีกาของโจทก์ กรณีเป็นเรื่องที่ศาลอื่นมีคำพิพากษาหรือคำสั่งถึงที่สุดแล้วตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๗ (๔) ซึ่งมาตรา ๔๖ วรรคสาม บัญญัติให้ศาลรัฐธรรมนูญสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณา ดังนั้น ผู้ร้องไม่อาจยื่นคำร้องตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓

สำหรับกรณีที่ผู้ร้องกล่าวอ้างว่า พระราชบัญญัติการทำเรือแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๕๔ มาตรา ๑๗ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ มาตรา ๒๗ และมาตรา ๗๗ นั้น เป็นการยื่นคำร้องขอให้ตรวจสอบความชอบด้วยรัฐธรรมนูญของกฎหมาย รัฐธรรมนูญบัญญัติให้สิทธิไว้เป็นการเฉพาะแล้วตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ และมาตรา ๒๓๑ (๑) กรณีไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๘ ประกอบมาตรา ๔๗ (๒) ซึ่งมาตรา ๔๖ วรรคสาม บัญญัติให้ศาลรัฐธรรมนูญสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณา ดังนั้น ผู้ร้องไม่อาจยื่นคำร้องดังกล่าวตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓

ศาลรัฐธรรมนูญมีมติเป็นเอกฉันท์มีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย

(๙) นายณรงค์ รักรรัฐ (ผู้ร้อง) ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ (เรื่องพิจารณาที่ ต. ๑๑๘/๒๕๖๘)

ผู้ร้องกล่าวอ้างว่า ผู้ร้องสมัครสอบคัดเลือกเพื่อบรรจุบุคคลเป็นข้าราชการตุลาการในตำแหน่ง ผู้ช่วยผู้พิพากษา ประจำปี พ.ศ. ๒๕๓๕ ถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพจากการที่นายธานี สิงหนาท กับพวก รวม ๓ คน ปฏิบัติหน้าที่เป็นกรรมการควบคุมการสอบคัดเลือกเพื่อบรรจุบุคคลเป็นข้าราชการตุลาการใน ตำแหน่งผู้ช่วยผู้พิพากษาประจำปี พ.ศ. ๒๕๓๕ และกระทำการกลั่นแกล้งผู้ร้องในการสอบคัดเลือกครั้ง ดังกล่าว ส่งผลให้ผู้ร้องไม่ได้รับการบรรจุเป็นข้าราชการตุลาการ ผู้ร้องเห็นว่ากรณีที่ประธานศาลฎีกา (ผู้ถูกร้องที่ ๑) และศาลยุติธรรม (ผู้ถูกร้องที่ ๒) ให้ความเห็นชอบการแต่งตั้งโยกย้ายข้าราชการตุลาการ และไม่แต่งตั้ง คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงกรรมการควบคุมการสอบคัดเลือกเพื่อบรรจุบุคคลเป็นข้าราชการตุลาการใน ตำแหน่งผู้ช่วยผู้พิพากษาประจำปี พ.ศ. ๒๕๓๕ เป็นการละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ และละเมิดสิทธิหรือ เสรีภาพของผู้ร้อง ขอให้ผู้ถูกร้องทั้งสองร่วมกันชดเชยค่าเสียหายแก่ผู้ร้องตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔๓๘

ผลการพิจารณา

ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาโดยการอภิปรายแล้วเห็นว่า ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสาร ประกอบไม่ปรากฏว่าผู้ร้องถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพโดยตรงและได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายจากการ ถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพจากการกระทำของผู้ถูกร้องทั้งสองอย่างไร เป็นเพียงการแสดงความคิดเห็น ของผู้ร้องเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ถูกร้องทั้งสองเท่านั้น กรณีไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๖ วรรคหนึ่ง ดังนั้น ผู้ร้องไม่อาจยื่นคำร้องดังกล่าวตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓

ศาลรัฐธรรมนูญมีมติเป็นเอกฉันท์มีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย และเมื่อมีคำสั่ง ไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัยแล้ว คำขออื่นย่อมเป็นอันตกไป

(๑๐) เรื่อง พระราชบัญญัติศาลการ พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๒๔๔ และมาตรา ๒๕๒ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ หรือไม่ (เรื่องพิจารณาที่ ๓๗/๒๕๖๘)

ศาลจังหวัดพัทธสงคำโต้แย้งของจำเลยทั้งสอง (บริษัท ไอโอเนค โลจิสติกส์ จำกัด (จำเลยที่ ๑) และนางสาวณิสสร สิ้นสวัสดิ์ (จำเลยที่ ๒)) ในคดีอาญาหมายเลขดำที่ อ ๒๗๗/๒๕๖๘ และ อ ๒๗๘/๒๕๖๘ เพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ว่า พระราชบัญญัติ ศาลการ พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๒๔๔ และมาตรา ๒๕๒ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕ และ มาตรา ๒๖ หรือไม่

ผลการพิจารณา

ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาโดยการอภิปรายแล้วเห็นว่า เพื่อประโยชน์แห่งการพิจารณา ให้หน่วยงานหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องจัดทำความเห็นและจัดส่งสำเนาเอกสารหลักฐานตามที่ศาลรัฐธรรมนูญ กำหนด ยื่นต่อศาลรัฐธรรมนูญภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันที่ได้รับหนังสือ เพื่อประกอบการพิจารณาวินิจฉัยของ ศาลรัฐธรรมนูญต่อไป

(๑๑) พระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พระพุทธศักราช ๒๔๕๗ มาตรา ๑๒ (๑๑) ที่บัญญัติคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามของผู้ที่จะได้รับเลือกเป็นผู้ใหญ่บ้านต้องไม่เป็นผู้เคยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่ากระทำความผิดเกี่ยวกับกฎหมายว่าด้วยศุลกากร ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ หรือไม่ (เรื่องพิจารณาที่ ๓๘/๒๕๖๘)

ศาลปกครองสงขลาส่งคำโต้แย้งของผู้ฟ้องคดี (นายวัชร สกุลสันต์) ในคดีหมายเลขดำที่ ๔๓/๒๕๖๘ เพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ว่า พระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พระพุทธศักราช ๒๔๕๗ มาตรา ๑๒ (๑๑) ที่บัญญัติคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามของผู้ที่จะได้รับเลือกเป็นผู้ใหญ่บ้านต้องไม่เป็นผู้เคยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่ากระทำความผิดเกี่ยวกับกฎหมายว่าด้วยศุลกากร ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ หรือไม่

ผลการพิจารณา

ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาโดยการอภิปรายแล้วเห็นว่า ข้อเท็จจริงตามหนังสือส่งคำโต้แย้งและเอกสารประกอบปรากฏว่า พระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พระพุทธศักราช ๒๔๕๗ มาตรา ๑๒ (๑๑) ที่บัญญัติคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามของผู้ที่จะได้รับเลือกเป็นผู้ใหญ่บ้านต้องไม่เป็นผู้เคยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่ากระทำความผิดเกี่ยวกับกฎหมายว่าด้วยศุลกากร ถูกยกเลิกโดยพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ (ฉบับที่ ๑๓) พ.ศ. ๒๕๖๘ คำโต้แย้งของผู้ฟ้องคดีขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ถูกยกเลิกไปแล้วและไม่มีผลใช้บังคับอีกต่อไป กรณีไม่มีเหตุที่จะต้องวินิจฉัยตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๕๑

ศาลรัฐธรรมนูญมีมติเป็นเอกฉันท์มีคำสั่งจำหน่ายคดี

(๑๒) พระราชบัญญัติวิถุอันตรราย พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๔ บทนิยามคำว่า “มีไว้ในครอบครอง” เฉพาะในส่วนที่บัญญัติว่า “รวมถึงการทิ้งอยู่ หรือปรากฏอยู่ในบริเวณที่อยู่ในความครอบครองด้วย” ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ หรือไม่ (เรื่องพิจารณาที่ ๓๙/๒๕๖๘)

ศาลปกครองกลางส่งคำโต้แย้งของผู้ฟ้องคดี (นางสุนิสา แยมโพธิ์ใช้) ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๙๓๗/๒๕๖๗ เพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ว่า พระราชบัญญัติวิถุอันตรราย พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๔ บทนิยามคำว่า “มีไว้ในครอบครอง” เฉพาะในส่วนที่บัญญัติว่า “รวมถึงการทิ้งอยู่ หรือปรากฏอยู่ในบริเวณที่อยู่ในความครอบครองด้วย” ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ หรือไม่

ผลการพิจารณา

ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาโดยการอภิปรายแล้วเห็นว่า เพื่อประโยชน์แห่งการพิจารณาให้หน่วยงานหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องจัดทำความเห็นและจัดส่งสำเนาเอกสารหลักฐานตามที่ศาลรัฐธรรมนูญกำหนด ยื่นต่อศาลรัฐธรรมนูญภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันที่ได้รับหนังสือ เพื่อประกอบการพิจารณาวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญต่อไป

หมายเหตุ บทบัญญัติกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการพิจารณาในคดีเรื่องพิจารณาที่ ๒๑/๒๕๖๘ เรื่อง พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง เฉพาะในส่วนที่บัญญัติว่า “ให้ศาลมีอำนาจสั่งให้ผู้ประกอบธุรกิจจ่ายค่าเสียหายเพื่อการลงโทษเพิ่มขึ้นจากจำนวนค่าเสียหายที่แท้จริงที่ศาลกำหนดได้ตามที่เห็นสมควร” ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่งและวรรคสาม และมาตรา ๓๗ วรรคหนึ่ง หรือไม่

พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑

มาตรา ๔๒ ถ้าการกระทำที่ถูกฟ้องร้องเกิดจากการที่ผู้ประกอบธุรกิจกระทำโดยเจตนาเอาเปรียบผู้บริโภคโดยไม่เป็นธรรมหรือจงใจให้ผู้บริโภคได้รับความเสียหายหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงไม่นำพาต่อความเสียหายที่จะเกิดแก่ผู้บริโภคหรือกระทำการอันเป็นการฝ่าฝืนต่อความรับผิดชอบในฐานะผู้มีอาชีพหรือธุรกิจอันย่อมเป็นที่ไว้วางใจของประชาชน เมื่อศาลมีคำพิพากษาให้ผู้ประกอบธุรกิจชดเชยค่าเสียหายแก่ผู้บริโภค ให้ศาลมีอำนาจสั่งให้ผู้ประกอบธุรกิจจ่ายค่าเสียหายเพื่อการลงโทษเพิ่มขึ้นจากจำนวนค่าเสียหายที่แท้จริงที่ศาลกำหนดได้ตามที่เห็นสมควร ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงพฤติการณ์ต่าง ๆ เช่น ความเสียหายที่ผู้บริโภคได้รับ ผลประโยชน์ที่ผู้ประกอบธุรกิจได้รับ สถานะทางการเงินของผู้ประกอบธุรกิจ การที่ผู้ประกอบธุรกิจได้บรรเทาความเสียหายที่เกิดขึ้น ตลอดจนการที่ผู้บริโภคมีส่วนในการก่อให้เกิดความเสียหายด้วย

ฯลฯ

ฯลฯ

ความรู้ทางกฎหมายเพื่อประโยชน์สังคม : บุคคลย่อมมีเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๓๔ แต่หากเป็นกรณีการแสดงความคิดเห็นในลักษณะของการวิจารณ์คำสั่งหรือคำวินิจฉัยคดีที่มีได้กระทำโดยสุจริต โดยใช้ถ้อยคำที่มีความหมายหยาบคาย เสียดสี หรืออาชญากรรมร้าย เป็นความพิดฐานละเมิดอำนาจศาลตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๓๔ และมาตรา ๓๕ และอาจเป็นความพิดฐานดูหมิ่นศาลตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๙๘